

have Erstatning, men Arbejdsraadet bestemmer, om Forsikring tilkommer andre, hvem vedkommende Arbejder forsørgede, da Ulykken indtraf. Det siges udtrykkelig i denne Udvalgsbetænkning, at det er alt for snævert at ville begrænse Erstatningen til Personer, som havde et retligt Krav paa afdøde med Hensyn til Forsørgelse. Naar det faktiske Forhold har været, at den Mand, der har mistet Livet ved et Ulykkestilfælde paa Jærnbanen, for hvilket Banebestyrelsen maa gøres ansvarlig, har haft en gammel Moder eller en Bedstemoder, en Tante eller en Søster, som han har forsørgt eller lovet at ville forsørge, om ikke ved noget juridisk Dokument, og disse Personer staa hjælpeløse ved hans Død, saa er det meget haardt at udelukke dem fra Erstatning, saaledes som det vil ske efter Ministerens Forslag. — Det forekommer mig ogsaa at være et uheldigt Udtryk, at de paagældende skulde have „det fornødne til Underhold“. Vi kende disse Ord fra Alderdomsforsørgelsesloven. Hvis jeg ikke fejler, staar der netop der, at de, der kunne kræve Alderdomsforsørgelse af Kommunen, skulle kunne forlange det fornødne, og vi vide, hvorledes det fortolkes; det bliver noget som 100 eller 150 Kr. om Aaret. Naar en Person ved et Ulykkestilfælde, for hvilket Statsbanerne ere ansvarlige, berøves sin Forsørger og som Følge deraf bringes fra Velstand til Formueløshed og ikke har nogen til at forsørge sig, saa er det for lidt at sige, at Staten skal give det fornødne til Underhold, det vil vel omtrent sige det, som Fattigvæsenet giver.

Saa vil jeg endelig gerne have Lov til at henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke er uheldigt, at det i § 6 ubetinget siges, at Sagen kan ikke indbringes for Domstolene inden 6 Maanedes efter Kravets Fremsettelse. I og for sig gør det ikke saa meget, om vedkommende kommer til at vente nogen Tid, skønt det kan være haardt nok, men hvad jeg navnlig frygter, er, at naar man afskærer den skadelidte fra at bringe Sagen for Domstolene i den ene eller anden Form, vil man derved undertiden kunne berøve ham Muligheden for at føre Bevis for Omstændigheder, som kunne være af den største Betydning med Hensyn til Skadens Fastsættelse. Kan Sagen ikke bringes for Domstolene, saa kan der f. Eks. ikke føres Vidner. Der kan være Tilfælde af den Art, at Jærnbanebestyrelsen nægter Erstatning og fastholder sin Nægtelse af Grunde, som ikke ere oplyste, men som

trænge til at oplyses. Naar der saa staa, at inden 6 Maanedes efter Kravets Fremsettelse kan Sagen ikke indbringes for Domstolene, vil det ofte umuliggøre Klageren at sikre sig Bevis for et Forhold, hvoraf hele Sagen maaske afhænger.

Det, der foreslaas i dette Lovforslag, er jo med Hensyn til Statsbanerne for saa vidt noget nyt. Det er ikke noget nyt med Hensyn til de øvrige Jærnbaner, thi der har været givet Bestemmelser i denne Retning i de private Baners Koncessioner, men det er maaske noget nyt, at Regeringens Erstatningspligt ved Lov anerkendes i dette Omfang; jeg tror imidlertid, at den bestaaende Ret, som det ogsaa er kommet frem i Anledning af Gentoftelykken, i temmelig vidt Maal hjemler Ret til Erstatning, og dernæst tror jeg, at den offentlige Mening ubetinget er kommen til det Standpunkt, at naar Staten eller et Selskab giver sig til at drive en Jærnbane og indbyder Folk, mod at de betale deres Billet, til at betros deres Liv og Helbred til en saadan Institution, er der en naturlig Forpligtelse til at sørge for og garantere for, at Folk ikke komme til Ulykke. Men sker Ulykken, skal man ikke smaalig undersøge, om den kunde være undgaaet ved bedre Dispositioner; men saa skal Staten, der er Driftsherre og kan indrette sine Priser derefter, tilsvare en fuld Erstatning til de tilskadekomne. Jeg tror ikke, at man skal være for ængstelig, den hele økonomiske Betydning af denne Lov vil ikke blive saa stor; thi forhaabentlig vil Jærnbanevæsenet blive drevet saaledes, at en Ulykke som den ved Gentoft ikke ret hyppig skal gentages.

Knudsen: Ogsaa paa mig har det foreliggende Lovforslag gjort det Indtryk, at Statsbanerne derved ville søge saa meget som muligt at fri sig fra den Erstatningspligt, der kommer til at paahvile dem, og tillige derved vil vælte saa meget som muligt af de Byrder, som disse Ulykker afstedkomme, over paa de tilskadekomne. I saa Henseende har det særlig stødt mig, at det i § 1. omtales, at tilfældig Skade skal ikke være Genstand for Erstatning fra Driftens Side. Det har forundret mig, at Statsbanerne her ikke have villet yde saa meget, som der kræves af de private Baner i lignende Tilfælde. De skulle jo nemlig yde Erstatning, medmindre de kunne bevise, at det enten er den skadelidendes egen Skyld, eller at Ulykken er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde. De Undtagelsestilfælde, der omtales i § 1, som f. Eks. naar Skaden